

чеветѣ, теглата, и бѣдствіята, които съ бѣдната си майка сѣмъ преминѣхъ толкози години.

— Бре, малкыйтъ вагабонтинь! коварника! какво ми пѣнешъ тамъ мръсно блюдо? колко дни си сѣдѣлъ и си исковалъ тѣзи реторика?

— Татко мой! Заклевамъ та въ името Божіе, въ коститѣ на умрѣлитѣ ти, въ каквото имашъ найсвято!

— Вънъ! . . .

— На второто пришествіе, татко мой! слѣдоваше да говори колѣнничалъ предъ Хрисодактила, горекыйтъ Мацко.

— Вънъ, смръдно блюдо! Вънъ смѣтъ. Вънъ! Слугы! Анто! Анто!

— Въ свѣстѣта ти! Въ спасеніето на душата ти, татко, слѣдоваше да дума Мацко.

— Нищо! нищо! Не ми си нищо! Вънъ.

До тукъ сърцето на Мацка истѣриѣ; до тукъ чувство-то на синовната любовь, и почитаніето и срамътъ го обуздавахъ. Но чашата са бѣ вече препълнила и, като са исправи важно и извади изъ пазвата си пергаментныя императорскый фирманъ, рече на Хрисодактила.

— Жестокоусърдечный чловѣче, безсвѣстный баща, и сщичество което нема душа на словесенъ чловѣкъ. Дивый и закоравелый ты, който си принесѣлъ въ свѣта сщщества за да ги оставишь по улицитѣ. Хрисодактиле, виновнико на толкозь годишното ми бѣдно сщщество, Богъ е великъ. Ты съ звѣрското си сърце, ма си назначилъ да умрѣ нещастень, неизвѣстенъ, доленъ и расплаканъ; но правосъдний Богъ ми отдаде правото ми и ма въздигна той, който въздига смиренныѣ и смирява гордыѣ. Кажи ми като самоволно не искашь да ма припознаешъ, надѣялъ ли са нѣкога че азъ смиренныйтъ ще мога да ти го наложѣ?

— Ты да ми го наложишь?

— Да, ничтожный, чловѣче!